

Mistryně,
pořád mluvím
k lidem na ulici
a mnohokrát jim rozdávám
brožurky.
Je jeden muž,
má kolem 73 let,
ale celá jeho mentalita
a všechno ...
(Všechno má v pořádku.
Fajn.) má v
pořádku. Chtěl by
dělat
Pohodlnou metodu,
o které jsem se mu zmiňoval.
Řekl:
„Můžu přestat jíst (maso)
hned teď na deset dnů.
(Okej.) Teď hned
se k tomu zavazuji.“
Udělalí jsme
přípravu, aby
mohl přijít na setkání,
ale něco do toho přišlo.
Pak si poranil záda
a nyní půjde
na operaci.
Mohu
to zařídit tak,
aby mohl dělat
Pohodlnou metodu
na tom místě?
Ano, jistě. Jistě.
Děkuji, Mistryně.
Jestliže to je to, co chcete
udělat, udělejte to z lásky,
dobře?
Podívejte, jestliže touží
přijít k Bohu, rozumíte, věci
se vždy podle toho přihodí.
Řekněte mu, aby byl
vegetariánem už napořád.
Proč jenom 10 dnů?
Jestliže je tak upřímný. Ano.
Kdo? Ne? Nikdo. Tady.
Tuto otázku
kladu jenom proto, že
něco z toho, co jste řekla
mi to připomnělo.
Před léty jsem mohla slyšet

lidské myšlenky
většinou, jako kdyby
mi náležely,
a tak, když měli
o mně pochybnosti,
mohla jsem je opravit.
Mohla jsem slyšet,
co si o mně mysleli.
a opravit to.
A pak jsem byla zasvěcena
a domnívala jsem se, že bych
to neměla více dělat,
a tak jsem se od toho odřízla,
rozumíte, zastavila jsem to,
a teď cítím, jako kdybych
se odřízla víc, než jsem
zamýšlela,
jako odřízla
více spojení
s vesmírem než...
Cítím, jako kdyby bylo
ztraceno daleko více.
Bylo by v pořádku, kdybych
to přijala zase zpátky
nebo to mám nechat být?
Jestliže stále chcete
slyšet lidské myšlenky.
Nechci to nevyhnutně
zpátky.
Chci jiné spojení, které
jsem měla
a o kterém si myslím,
že s tím souviselo...
Jako jaké?
Vždy jsem jaksi
mohla jít nahoru
a cítit se spojená s Bohem
způsobem, který
se mi stále nedaří uskutečnit,
nebo jsem mohla sesbírat
různé informace,
cítím jako bych
mohla nahlédnout do věci
a přiblížit je k sobě.
A jsem jenom...
Stále se cítím osamělá.
Nevím, zdá se mi, jako
kdybych se odtrhla příliš.
Ok, tak se tedy neodtrhujte.
Bude to tak v pořádku?

Uvidíte, jak to půjde,
jestli se cítíte lépe, (Dobře.)
jestli jste více spojená
s Bohem nebo ne. Dobře?
Dobře. Děkuji.
V pořádku, ano.
Ale neodhalujte to nikomu,
ano? (Ano.)
V pořádku.
Je to jenom pro vás, ano?
Ano.
Jestli to půjde lépe,
pak fajn, ale jestli to půjde
hůř v meditaci,
pak skutečně
to musíte utnout. (Dobře.)
Jenom utnete
spojení s...
Jenom s lidmi.
Jenom s lidmi,
ale ne s Bohem, jo?
(Dobře. Děkuji.)
Snažte se to jenom
upravit, ne to utnout.
(Dobře.) Jenom to upravit.
Dobře. Děkuji, Mistryně.
Není zač.
Někdo... Ne?
To je všechno.
Bylo hodně otázek.
Bavili jsme se, ne? (Ano.)
Nyní je 4:22,
stále ještě máme hodně času.
Máme celý den.
Ano, zeptám se na něco.
Ano, v pořádku.
Zdravím. Jen chci říci,
opravdu miluji, když mluvíte
o svých psech,
jelikož mi to skutečně
pomohlo pochopit
mého psa. (Ano?)
Našla jsem ho, a myslím, že
je to Maltézan křížený s
Teriérem a pojmenovali
jsme ho Benny, po Vašem
Bennym. Ale je legrační, jak
jste včera mluvila o tom
jak je musíte
ochraňovat, v případě, že

někoho zraní,
(Ano.)
a pak se jim něco
stane.
Jistě! Ne, mluvím o
velkých psech.
Moji malí psi,
to není problém.
Tak, proč?
Můj pes kousnul pošťáka.
Kousnul?
Tak malý a kousnul...?
Dobrá, tak co se stalo?
Ano, pošťák se
velice rozzuřil, a řekl,
„Jdu to oznámit.“
Ó, Bože. A pak?
Nic jsem neslyšela.
Ale začínal být...
trochu agresivní později.
Kousnul jiného psa
v parku.
Skutečně?
Od doby, kdy ho máme –
tedy, on našel mě. Našla jsem
ho v parku ztraceného.
(Rozumím.)
Nevím,
co se mu dříve přihodilo –
(Tvrde časy.
Ano, chápu.)
ale může být
velice agresivní
na ostatní psy.
Ale velice ochránářský
ke mně a mé rodině.
A myslím,
že začíná trochu stárnout,
(Ano.) také.
Takže?
Jen mě zajímá
proč je takový.
Čím ho krmíte?
Ne, je to jeho minulost,
co ho dělá takovým.
Byl obtěžován.
Skutečně?
Nebyl milován.
Samozřejmě,
a stal se z toho zvyk.

Jen mu řekněte,
„Nemusíš tu být nervózní.
Ochráním tě,
a nic se nestane.“
A snažte se neotvírat
dveře, až
přijde pošťák.
Znáte-li jeho zvyk,
usměrňte ho, dobrá?(Ano.)
Ochraňte ho, dobrá?
Ano.
Většina mých psů
jsou v pořádku.
Jen noví psi,
jsou trochu
ochránářští a agresivní.
Nebyli milováni.
Nevěří příliš
lidem.
Ale větší pes,
víte, Zolo,
„kůň“, ano
„mini-kůň“ pes,
je nyní vůči lidem
velmi dobrý,
ale stále jsem opatrná,
vidíte?
Dříve k sobě
nikoho nepouštěl,
ale nyní, když kdokoli
vstoupí do mého domu,
vrtí ocasem
a jde ho olízat
a okamžitě ho líbá,
dává mu packu,
potřásá rukou, vše toto.
Ano, již věří lidem,
protože
byl milován a ví,
že je v bezpečí.
Věděla jsem, že může
omylem kousnout člověka,
i když nechce.
Takže na něj musím
dohlížet pro takový případ,
říct mu,
„Nedotýkej se lidí,
nebo zemřeš.“
Kousneš mě, dobrá,
odpustím ti,

ale kousneš-li
někoho jiného,
mohou tě zabít,
chápeš?
Jelikož v mnoha zemích,
právo zaštituje lidi
více, než tebe,
více, než psy.
Pro mnoho lidí
nic nejsi.
Jsi nic.
Musíš to pochopit.
Jsi můj poklad,
ale pro jiného nejsi nic,
a nic také pro mnoho
lidí venku.
Nepřibližuj se k lidem.
Nedotýkej se jich.
Nemusíš mě
chránit.
Jen buď klidný,
stranou od lidí.“
Byla jsem velice vyděšena,
jelikož někteří moji psi jsou
také velice ochránářští.
Takže je musím všechny
chránit.
Kamkoli jdu,
první věc co dělám
je oplocení dvorku. Ano?
Než oplotím dvorek,
mám je všechny na vodítku
a držím zkrátka,
aby neutíkali od
pečovatele, nebo
ode mne.
A jak je dvorek hotový,
pak mohou běhat
více volní. První věc co
dělám je oplocení dvorku.
To je to. Dobrá?
A pak zapnu
elektrinu,
telefon, všechno,
poštovní schránku,
za plotem.
Zavírám svou branku a vše.
Vyvěsím ceduli:
„Pozor na mé psy.“
Ano, něco takového.

Chápete mě?
 Jelikož psi mohou
 být přátelší,
 ale někdy,
 někteří lidé jsou špatní,
 tak prostě kousnou.
 Vědí, že je to
 zlý člověk.
 Možná ne tak špatný pro vás,
 ale kvůli špatné energii,
 oni to vycítí
 a pak prostě kousnou. Ano?
 Nebo jste
 jen příliš blízko,
 a oni prostě kousnou.
 Nebo člověk je příliš blízko,
 a jejich obranný systém,
 víte,
 automaticky, prostě kousnou.
 Jsou velice věrní
 jen svému pečovateli.
 Ostatní psi,
 noví,
 jsou všichni velice nervózní
 a agresivní k lidem,
 k některým lidem.
 Ale nevím ke komu,
 takže je také musím
 chránit.
 A další věc,
 kdybych to věděla, nedala
 bych k tomu příležitost.
 Byl také dříve agresivní
 k jednomu kolemjdoucímu
 a sousedovi.
 Pro takovéto situace,
 musím být opatrná
 se všemi mými psy.
 Mých pět psů, jsou nyní
 všichni méně agresivní,
 jelikož se mnou tráví
 více času
 a mají větší jistotu.
 „Je to můj dům, moje
 Mistryně.
 Nic se mi nemůže přihodit.“
 Ale noví psi, ti jsou
 vždy více nervózní.
 Ale on je výjimečný.
 Ten velký je lepší, než

ti další tři noví.
 Mám více nových.
 Byli tu jiní tři
 a Zolo
 je ten největší.
 Ale on je z nich nejlepší.
 Jelikož poté, co se naučil
 důvěřovat lidem,
 nyní všichni přicházejí
 do jeho domu,
 jen kvůli němu,
 hrát si s ním.
 Tak to chápe.
 Ano, dát mu,
 víte,
 speciální oblíbené
 zelené veganské kosti,
 jelikož kdykoli přicházejí
 lidé do mého domu,
 víte, nový žáci
 nebo noví pomocníci,
 Dávám jim svazek
 víte, oblíbených
 veganských psích kostí.
 Dobrá, přijde prvně dovnitř,
 hned mu říkám, „Dobrá,
 ten muž přichází.
 Je hodný. Bude se o tebe
 starat.
 Radši na něj buď hodný.
 Má plnou kapsu
 dobrůtek.
 Když budeš hodný,
 nějaké dostaneš!“
 Dobrá, napřed
 vejde,
 držím vodítko
 a nechám muže pomalu
 přistoupit s
 připravenou veganskou
 kostí.
 A pak řeknu, „Zolo,
 to bude v pořádku,
 ano?“
 A napřed od
 něj dostanu „Dobrá.“
 A pak ten člověk
 otevře ruku...
 Nepodávejte takto –
 může kousnout do prstu,

víte.
 Takže otevře ruku,
 vegetariánská kost prostě
 leží na jeho dlani
 a on to pak prostě sní.
 Ale nejdříve to vezme
 a pustí to,
 pak ho celého očuchá.
 Říká; „Ještě ti nevěřím.“
 Říká; „Ne,
 nekoupíš si mě,“
 ale později,
 všichni pomalu přijdou,
 jen aby mu dali zelenou
 veganskou kost a sušenku –
 víte, přestože to jsou
 zakázané věci,
 pro přátelství
 to dovolím.
 Víte, sušenky,
 všechny sladkosti,
 a zelené veganské kosti,
 cokoli.
 Takže nyní, kteréhokoli
 člověka, který přijde do mého
 domu, okamžitě uvítá,
 vrtíc ocasem,
 lízajíc, líbajíc všude kolem.
 Ale on je výjimka,
 víte?
 Ostatní psi nejsou tak prostí.
 A je tak sladký!
 Je velký,
 ale je velice sladký.
 Jen protože
 byl dříve připoutaný
 dnem i nocí,
 tak byl agresivní.
 Nevěřil lidem.
 Dříve, kdokoli přišel,
 ó Bože, je to tak složité
 ho kontrolovat.
 Rád by na ně skočil.
 Opravdu kdokoli přijde
 do domu, kromě
 rodinných příslušníků,
 které už zná –
 mě a pár dalších.
 Ostatní, kdokoli
 se přiblíží, kdokoli

přijde do mého domu,
to je šok.
Ale musím ho školit,
víte, tímto způsobem.
Nyní dokonce nepotřebujete
školit. Není potřeba
zelených veganských kostí,
není potřeba sušenek, ničeho.
Kohokoli, kdo přijde
ihned uvítá,
jako jeho kámoše –
přijde a podá packu,
víte? Potřeše rukou,
chápete? Potřeše mi rukou
a skočí na něj,
pomalu a líbá ho
a vítá ho.
Byla tu doba, jelikož
jsem byla příliš unavena
a zaneprázdněna,
jeden nový pomocník přišel,
víte,
a já byla velice unavena,
takže jsem ho poslala do jeho
pokoje, když jsem tam
nebyla. Řekla jsem totiž,
„Dobrá, prostě přijď
a na chvíli pobuď
v mém domě, dobrá?
Nemám jiný pokoj,
takže prostě zůstaň nahoře
vedle mého pokoje,
ale neotvírej tyto dveře.
Dobrá?
Je tam velký pes-kůň.
Nemluv na něj,
nedotýkej se ho,
nekamaraď se s ním, nic,
dobrá, dokud nebudu
připravena tě vpustit.“
Byla jsem dokonce příliš
unavena na to, abych ho
uvázala a počkala, dokud
nezačne přátelství, dala mu
veganskou kost, a vše toto,
jelikož u toho musím být,
dohlížet, chápete,
dokud se to nezlepší.
Takže jsem byla tak unavena
v tu chvíli,

v tomto období, takže
jsem tam toho hochu nechala
po několik dnů.
Dva, tři dny,
čtyři dny,
byla jsem příliš unavena
dokonce jen mluvit o
předmětu. Víte, jen jsem dala
psa na jiné místo,
a on chodil skrze
jiné dveře, chápete?
A tyto dveře
jsme zavírali zevnitř,
takže pes nemohl vejít.
Řekla jsem, „Těch dveří se
ani nedotýkej, nikdy.
Prostě si toho nevšímej.“
Ano, takže pes
ho mohl pozorovat z
vedlejšího pokoje, protože
dveře byly celoskleněné
a průhledné. Měl velký
pokoj, rozhodně. Pes měl
velký pokoj. Člověk malý.
Ano, neměla jsem větší pokoj
pro toho člověka.
Původně, pes pobýval
v mé pracovně,
ale později, tolik psů,
že jsem jim prostě dala vše
a neměla jsem už nic navíc,
takže proto ten malý pokoj
pro chlapce.
Řekla jsem: „Prostě buď tam
a chod' do obývacího,
do kuchyně, dobrá,
ale nechod' těmito dveřmi,
neotvírej je.
Nechod' blízko,
neprovokuj ho.“
Ano, dobrá.
Čtyři, pět dní poté, jsem na
tom byla lépe a lépe.
Méně práce, méně stresu,
takže jsem šla dolů a
zkusila mu dát veganskou
kost či něco, tomu chlapci
a začít výcvik.
Tak jsem pomalu otevřela
dveře a držela ho

na vodítku a připravila
chlapce s kostí.
A co neudělal?
Velký, obrovský kůň?
Vešel dovnitř,
skočil přímo na chlapce,
celého ho olíbal.
Ani se nestaral
o kost!
Stále držel tu kost,
ale on skákal,
všude ho olizující,
a úplně ignoroval
tu kost.
Byla jsem tak šťastná,
bylo to úžasné.
Takže jsem později řekla,
„Hej, Zolo, veganská kost.“
A on ji jen olíznul
a pak pokračoval olizovat
chlapce. Jako že: „Já vím,
víš, můžu to udělat později.“
A pak, od tohoto dne,
pokaždé, když jen
otevřete dveře,
jako úplná běžnost.
Vejde dovnitř,
pes vyběhne,
nezáleží –
on a pes jsou stále spolu,
nezáleží.
Byla jsem tak šťastná.
To byl klíčový moment,
od kterého vím, že
mu mohu věřit ohledně
lidí, chci říci, ohledně
lidí, kteří přijdou
do mého domu.
Ale jsem vždy opatrná.
To nikdy neuškodí. Ano?
Jak váš pes jednou kousne
pošťáka, je tu vždy šance,
že kousne znovu.
Chápete,
nemáte čas ho cvičit
seznamování s lidmi.
Máte-li čas, vycvičte ho, pak
bude důvěřovat lidem,
ale obávám se, že
nemáte dost času

a šanci věřit
každému kdo přijde
do vašeho domu, ano?
Takže je lepší, když ho
přivážete. Až přijde pošťák,
prostě ho přivažte,
přivažte ho pevně v rohu,
nemáte-li plot.
Nebo ho nechte v domě,
až přijde pošťák.
Ano.
Nebo ho zavřete v některém
pokoji, zamkněte ho,
či v kuchyni, nebo někde,
dokud pošťák
neodejde.
Ano. Problém je v tom,
že máme pronajatý dům
s malým dvorkem
a on potřebuje
nějakou aktivitu,
a tak mu někdy
házíme míč.
(Ano, samozřejmě.)
Miluje honění se za míčem.
Ano.
Naskytla se k tomu příležitost
a v tom šel kolem pošťák.
(Chápu.)
a šel rovnou k němu.
O můj Bože.
A když je v domě,
kouká se na okno
a...
(Chce jít ven.)
Jenom štěká na každého,
kdo jde kolem, jenom...
(Štěká.)
Ano, on je prostě hlídací pes
po celou dobu.
Je napjatý.
Víte,
možná byl
dříve zneužíván lidmi,
možná to je proto.
Víte, můj velký pes, když
přišel poprvé, pokaždé
pokousal kohokoliv.
Kohokoliv.
Ale teď už ne, víte.

Teď už to nedělá.
Teď se bojím, aby ho lidi
nezneužili,
protože je tak sladký
a něžný a víte,
velice krotký.
A kvůli tomu ho také já
musím ochraňovat.
V případě nějakého zlého
chlapíka, víte?
Někteří lidé
chytají psy, aby je prodali
do laboratoře a to všechno.
Nikdy nevíte.
Jestli je váš pes příliš
agresivní, není to dobře!
Jestli je váš pes příliš sladký,
ani to není dobře! Musíte
na něho vždy dohlížet,
na vaše psy, ano?
Ne jenom proto, že je
agresivní,
ale proto, že jestli je příliš
sladký, také to není dobře.
Je bezbranný vůči
zlým lidem.
Mohou ho otrávit.
Mohou mu dát něco
špatného.
Nebo vám ho mohou
unést a vy
z toho pak umřete. (Ano.)
Jen na něj dohlížejte
celou dobu.
Jestli můžete požádat
vašeho domácího,
aby ohradil jednoduchý
dvorek, bude v pořádku.
Jen nedělejte něco
nákladného.
Kupte jen takovou roli
drátěného plotu, (Plot.)
takový, víte,
s velkými dírami.
velice levný,
(Ano.) jednu roli
a jenom položte dvě
nebo tři železné tyče,
víte, jen takto velký.
Můžete to koupit

v Home Depot
(centrum „Udělej si to sám“),
a jenom to stlučete
dohromady kladivem,
dvě, tři a pak to natáhnete
a vždy to můžete
jednoduše odstranit.
Ano.
A to je všechno.
Má vytyčené hranice.
Může běhat po dvorku,
ale nemůže skákat
na lidi. (Ano.)
A pro takového malého psíka
tak půl metru postačí
nebo tak nějak... (Ano, jen
málo.) Nevypadá to tak
špatně. Nekupujte ty
silné ploty,
aby to vypadalo jako plot.
Kupte ty
s velkými otvory
a takřka to ani není vidět.
Dobrá?
Ano. Děkuji, Mistryně.
Netrvá to dlouho.
Můžete si to udělat
dokonce sami.
Nebo vy a váš manžel
nebo vy a váš přítel,
velmi rychle! Ano?
Někdy
nepotřebujete tyče,
jestli máte stromy
můžete to
volně přivázat ke stromu.
Je to fajn. Jenom aby
znal hranice.
(Ano.) Dobře?
V pořádku. Další šelma?
Můj pes miloval Greenies
a oni pak změnili
recept.
Změnili?
Ty, které můžeme dostat
v Kanadě.
Ale teď do toho dávají
želatinu.
Tak již to nekupuji
a jí to skutečně chybí.

Mailovala jsem jim hodně.
Je to to samé, jaké mám teď?
Nyní jsou takové měkčí, protože psy se dusily nebo tak něco, takže teď jsou... Měkčí.
A dávají tam želatinu. (Ano, bývaly velice tvrdé a nyní je v nich želatina.) Ale stále je hodně těch bez želatiny. Koupit něco jiného. Já jenom skutečně sháním ty jedny. Jsou různé druhy Greenies. Možná se vyrábí také na Formose (Taiwanu) bez želatiny. Zeptejte se, jestli mohou poslat krabici. (Dobrá.) Ano? Zeptejte se Miaoli Hsihu, jestli to znají nebo ne. Protože nedávno mi poslali nějaké z Formosy (Taiwanu). Jen se zeptejte na internetu, „Jestli někdo zná Greenies, vegetariánskou kost bez želatiny, prosím, sdělte nám to urychleně.“ Britské, britské jsou dobré. Britské jsou dobré? Ve Spojeném království je firma, kterou jsem našla na internetu. Ano, našla. Jaká škoda! Proč? Jenom napište do té firmy a řekněte jim, aby tam nedávali želatinu. Udělala jste to? (Ano.) A nezměnilo se to. Ne, nenaslouchají. Když jim napíše hodně lidí.

možná se změní. Protože jednou, myslím jedna čokoládovna do ní přidávala nějaké ingredience živočišného původu a mnoho veganů jim napsalo, nebo vegetariánů jim napsalo a přestali to dělat, změnil se. To pomáhá, ale udělala jste, to nejlepší, co jste mohla. Jinak, řekněte svým psům, že bohužel. (Řeknu.) Dejte jim něco jiného. No, ale máte pravdu, v tom, co jste řekla. Ve té samé společnosti, Nylabone bylo tolik požadavků na vegetariánské psí výrobky, že začali vyrábět nějaké nové druhy. Bylo to asi v září, ale zatím to nedorazilo do Kanady. Věci se zlepšují. Zeptejte se jich, kdy dorazí. Také jim řekněte: „Prosím, pošlete mi promptně krabici. Moji psi umírají.“ (Správně.) No, je mi líto, že svět není takový, jaký bychom ho chtěli mít, ale snažte se jak nejlépe umíte. Zavolejte do té společnosti. Požádejte vaše přátele, vaše zasvěcené lidi, volejte v různou dobu, po celý čas. Ať mají pocit, že volá hodně lidí a možná jednoho dne zastihnete dobrého manažera, který má psa, který je vegetariánským psem a který je sám vegetariánem.

Možná bude mít vliv. Dobře. Mailujte, posílejte dopisy. Ano? To je tajemství... Ano. Volejte nebo požádejte zasvěcené, aby vám pomohli. Já jim pořád opakuji jednu a tu samou věc: „Můj pes je velice smutný.“ Ano! Budou unaveni z těch smutných psů. Možná. Kdo ví? Ano! Někdy lidi napíší stovky dopisů, než dostanou nějakou odpověď na cokoliv. Okej, nejste unaveni, lidičky? Chcete si odpočinout? Odpočinout, ano? (Děkuji, Mistryně.) Ještě něco? Někjaký příběh o životě a smrti? O psech? Kočkách? Poslouchám. Shana, ten pes, dali sme jej ocenenie Žiarivého svetového hrdinu. (Áno.) Je to polovičná vlčica. Je to polovičná vlčica a zachránila život svojej opatrovatelke. Žila som neďaleko, a bola som odovzdať tú cenu, ona je taký obrovský pes, váži asi 80 kg alebo 70 kg. Je obrovská. Má takýto veľký chvost a jej opatrovatelka váži iba 40 kilogramov, taká malá stará dáma. A keď prišli všetci zasvätení a vošiel ten pes, cítili ste sa tak pokojne. (Áno.) Ten pes bol taký pokojný a láskavý, vôbec ste z nej nemali strach, aj keď

je taká obrovská.
 (Shana?) Shana, áno.
 (Shana, dobre.)
 Nikdy som nevidela takého veľkého psa. Je obrovská.
 (Naozaj?) A mali sme plášte, ktoré ste pre ňu vyrobili. Nevideli ste môjho psa, to preto.
 On jedáva priamo zo stola!
 Je taký vysoký, že jedáva zo stola.
 Pozrite: „Čo je to?“
 Áno!
 Áno! Je taký vysoký, vyšší než stôl, viete, veľký biely jedálenský piknikový stôl, biely plastový stôl s dierou uprostred.
 On jedáva priamo z neho. Jeho hlava je asi takto. Obzerá sa a hovorí: „Čo máš na večeru?“
 Ten stôl je nižší než on. Nepotrebuje stoličku, nič. A čo sa prihodilo? Takže ste pre ňu vyrobili plášte, a ona ležala veľmi pokojne, a tak som si pomyslela: „Oblečiem jej ten plášť.“
 Chytila som ju za labu a ona na mňa zavrčala a v tom okamihu sa zastavila každá bunka môjho tela, akoby čas zastal.
 Bola som taká vystrašená. Ona je taká obrovská!
 A jej opatrovatel'ka, zdalo sa, že je milión míľ vzdialená, mi povedala:
 „Má zranenú labku, odkedy ma zachraňovala, takže sa snažila chrániť samu seba.“
 Ale bolo to také desivé, Sadla som si a triasla sa.

(Áno. Som si istá.)
 Sadla som si na stoličku a ona prišla ku mne a položila packu na mňa ako ospravedlnenie.
 Áno: „Prepáč.“ Áno.
 Ja som bola ale taká vystrašená:
 „Čo to robí!
 Bola som taká vystrašená a...
 Áno, viem. Viem.
 Ale ona len dala najavo, že to ľutuje.
 (Že to ľutuje.)
 Je to proste niečo ako automatická reakcia.
 Nechcela vás vystrašiť.
 (To je pravda. Áno.)
 A je taká milá, prišla sa ospravedlniť.
 Keď zavrčala, znamenalo to, nedotýkaj sa tejto časti. (Áno.)
 Iba to tým myslela.
 Ale pretože je taká obrovská, a vy ju nepoznáte, samozrejme.
 Takže vlastne je to tak.
 Keď vidíte iných psov, nezáleží na tom, ako sladko vyzerajú, pretože ich opatrovatel' je tam – takže možno sa tiež snažia chrániť svojho majiteľa alebo vám povedať:
 „Drž sa ďalej, nedotýkaj sa ma.“
 Pretože niekedy sa ľudia dotknú len tak, bez úcty, a oni to nemajú radi.
 Sú ako ľudia – ak niekto príde a len tak vás poškrabe po hlave, nebude sa vám to páčiť, chápete?
 Len preto, že sú malé a milé, ľudia jednoducho prídu

a pohrávajú sa s nimi, ťahajú ich za chvost alebo ich potľapkajú po hlave. To nie je dobré.
 Takže sa musíte spýtať majiteľa.
 Najskôr sa spýtajte majiteľa, či môžete.
 Áno, niektorí majitelia nemajú radi, keď sa len tak dotýkate ich psa.
 Môj pes napríklad, austrálsky ovčiak, je k ľuďom priateľský.
 On nevrčí ani nerobí nič také, ale ak sa ho ale chcú dotknúť, len sa ukryje za mňa.
 Len chce ukázať:
 „To je hranica, dobre? Poviem ti ahoj, a to stačí.
 Nedotýkaj sa ma.“
 Pretože niektorí ľudia majú zlú energiu, takže to tiež nemajú radi.
 Ak sa teda chcete dotknúť nejakého iného psa, musíte požiadať majiteľa o dovoľenie a spýtať sa, či je to v poriadku, či je priateľská a či sa jej môžeme dotknúť alebo nie.
 Chápete?
 Najlepšie je to tak.
 Áno, ona mala zvládnutý celý postup, najskôr bol pes vonku a ona nechala, nech si všetci posadajú a potom pustila psa dnu, ona pribehla a bola taká priateľská.
 Ale len preto, že mohla všetkých tam vidieť, a nechcela nikoho zraziť k zemi ani nič podobné.
 Ona mala zvládnutý celý postup,

ako priviesť psa.
 Áno, to je lepšie.
 Každý pes je iný.
 Viete, môj malý pes,
 maltézsky psík, je priateľský
 k absolútne všetkému,
 čo sa pohne, viete,
 obzvlášť k ľuďom,
 a vie, kto je smutný
 a kto nie.
 Mimoriadne láskavý
 je k osamelým deťom, viete,
 alebo k ľuďom, ktorí sú
 vnútorne smutní, príde k nim,
 utešuje ich, obľizuje ich,
 objíma ich a podobne.
 Mám jedného pomocníka,
 hovorila som vám to, viete?
 Predstieral, že plače,
 viete,
 keď som ho vyhrešila,
 len pre zábavu, viete,
 niekedy.
 Predstieral, že plače,
 a potom prišiel Benny,
 celý ustarostený,
 behal okolo neho,
 vyskakoval na neho,
 bozkával ho, objímal ho
 a zostával pri ňom,
 viete, hral sa s ním,
 nosil mu hračky a podobne.
 A môj ďalší pes,
 Happy, ona je tiež úplne
 priateľská ku každému.
 Neublížila by ani muche.
 Ak ale niekto náhle
 príde blízko,
 začne štekať.
 Som prekvapená,
 že vôbec šteká na ľudí,
 pretože je taká priateľská
 a má slabosť najmä
 na starších ľuďoch,
 staršie osoby.
 Ak vidí niekoho staršieho,
 viete, s paličkou
 a podobne,
 ako ide okolo, beží:
 „Och, och, och...“

Rada by,
 chcela by vybehnúť
 a obľizovať ich, pobožkať ich.
 Raz som ju vzala na pláž,
 viete, pretože
 na tej pláži nikto nebol,
 a potom zrazu
 išli okolo nejakí ľudia,
 starší ľudia,
 a ona ich takmer prekotila,
 pretože na nich vyskakovala,
 chcela ich obľizovať
 a pobožkať ich.
 A oni boli takí vystrašení.
 Pretože som nevidela
 nikoho približovať sa,
 a zrazu spoza rohu
 ďalšej ulice
 vyšli nejakí ľudia
 a ona mi proste utiekla,
 viete, pretože tam nikto
 nebol, a tak som nedržala
 remeň veľmi pevne.
 Keď som na verejnosti,
 vždy ten remeň držím.
 Je to lepšie.
 Pretože to nie je len
 na ochranu ostatných –
 je to aj na ochranu
 môjho psa, keby vyskočila
 na nesprávnych ľuďoch,
 alebo na zlého psa,
 alebo keby odskočila
 niekam preč
 a zrazilo by ju auto
 a podobne, viete?
 Takže keď som na verejnosti,
 kde nie je plot,
 vždy mám svojich psov
 na vodítku, malých, veľkých,
 všetkých,
 aby som ich chránila,
 áno? Dobre.
 Každý pes je iný.
 Je to tak, áno?
 A aj keď je to môj priateľský
 pes, aj tak mám obavy,
 viete,
 pretože niektorí ľudia,
 keď niekedy takto

vyskočí na ľudí.
 Ona to myslí len priateľsky,
 ale je taká silná!
 Dokáže ma zvaliť,
 viete, niekedy.
 Vyzerá taká malá,
 ale keď na vás vyskočí,
 zdá sa byť
 veľmi, veľmi silná.
 Takže ak je to nejaká
 staršia dáma a podobne,
 musíte byť so psami
 veľmi opatrní, áno?
 Pretože niektorí ľudia
 ani nemajú radi psov,
 boja sa psov,
 pretože ich niekedy uhryzli
 a podobne.
 Niektorí ľudia proste
 nemajú radi zvieratá.
 Myslia si, že sú špinavé
 a podradné, preto si od nich
 držia odstup.
 Takže vždy,
 keď idete von,
 držte ho na vodítku, dobre?
 Aby ani on nepohrýzol
 ostatných psov, áno?
 Držte ho pevne, áno? (Áno.)
 Keď zbadáte iných psov,
 chyťte vodítko pevnejšie.
 (Dobre.) Povedzte: „Nie!
 (Áno.) Zostaň!“ Áno?
 A odveďte ho
 niekam nabok, dobre?
 Áno. (Áno.)
 Niektoré psy sú také.
 Ďalšia vec je, Majsterka.
 ak ho zoberiem
 do obchodov,
 a len ho priviažem
 k stoličke a podobne,
 keď idem do obchodu.
 Nerada to robím, ale
 kúpila som malý náhubok.
 Nerada mu ho nasadzujem.
 Ale niektorí rodičia
 dovoľia svojim deťom
 prísť až k vášmu psovi.
 Áno, viem!

Dávajte mu náhubok.
(A tie deti...)
To je najlepšie. Najlepšie.
(Áno. Myslela som si,
aby som ho ochránila,
že mu dám náhubok.)
Áno, to musíte. Áno!
(Pretože deti môžu proste
prísť ku každému psovi.)
Viem.
A ako ste povedali,
jednoducho prídu
a nejakého psa ťahajú,
alebo ho z ničoho nič udrú...
Áno! Ťahajú ho za chvost
a podobné veci.
Deti sú niekedy zlé.
A potom beda psovi,
ak na ne zavrčí
alebo ich uhryzne (Presne.)
alebo im spôsobí krvácanie.
Ach, Bože! Potom bude mať
váš pes problém.
Ich nezaujímá, či to dieťa
je dobré alebo zlé, či je
neposlušné alebo nie. (Áno.)
Vinu nesie pes,
problém je vždy pes, áno?
Preto musíme psa
neustále chrániť, dobre?
Hovoríť, že pes chráni vás,
je celé zle.
Vy musíte chrániť
svojho psa,
pretože jeho život nemá
v tejto spoločnosti takú
hodnotu ako ľudský život.
Takže ak milujete svojho psa,
musíte ho chrániť.
Skutočne je to tak.
Preto som sa raz v jednom
centre veľmi nahnevávala,
keď si adoptovali 2 psov
len na svoju ochranu,
viete? Povedala som:
„Čože?
Ako si to predstavujete?
Myslíte si, že tieto 2 psy
pôjdu von
a schytajú za vás guľku?

Alebo že sa kvôli vám
nechajú zbit' zlodejmi?
Že si nechajú podrezať hrdlo?
Tak si to predstavujete?
Tak vás majú chrániť? Áno,
namiesto vášho života?“
Pretože keď pes
vyjde von a zašteká
na zlodejov a podobne,
ten zlodej by ho mohol zabiť.
Takže akú ochranu chcete?
Adoptujte si psov preto,
že ich milujete, áno?
Nie preto, že chcete,
aby vás ten pes chránil.
Vy musíte chrániť psov.
To je vaša zodpovednosť,
chrániť členov
vašej rodiny.
Sú menší.
Sú bezmocnejší.
Nemajú žiadne také práva
ako človek.
Ak bojuje pes a človek,
ľudia sa vždy postavia
na stranu človeka
a zabijú toho psa
alebo ho zatvoria,
urobia niečo tomu psovi.
Ale človeku to neurobia.
Aj keď ten človek
týral toho psa,
kopal ho,
provokoval ho
a podobne,
to ich nezaujímá.
V našej spoločnosti sú psi
stále menej ako ľudia,
preto ich musíte chrániť.
Ak je príliš problematické
chodiť nakupovať,
tak nechodievajte nakupovať.
A ak idete nakupovať,
nasadte mu náhubok.
To mu neublíži.
Ochráni ho to.
Dávam svojim psom
náhubok,
keď musím ísť do hotela
alebo na ulicu, urobím to,

rozumiete mi?
Obzvlášť tomu, ktorý
by mohol hrýzť, viete?
Aj keď je teraz priateľský
k ľuďom, ale neviem,
či je priateľský
ku každému, alebo nie.
Je priateľský k ľuďom, ktorí
prichádzajú do môjho domu,
pretože mu najskôr poviem:
„Fajn,
niekto príde.
Je dobrý.
Je to môj žiak.
Bude to tvoj kamarát.
Bude ťa kŕmiť.
Bude na teba dobrý.“
A on to vie, dobre?
Ale na ulici,
niekto na neho skočí,
alebo sa k nemu priblíži,
dotkne sa ho náhodou,
vtedy by mohol proste
zareagovať, viete,
automaticky urobí proste
„Vff...“
A je taký veľký,
ak vás len škrabne,
spôsobí vám zranenie
a budete krváčať
a ľudia budú hovoriť:
„Ten pes ma uhryzol!
Zlý pes! Zlý pes!
Polícia! Polícia!“
Viete: „158!“
A ten pes
bude odsúdený na smrť.
Videli ste niekedy,
ak pes niekoho uhryzol, že
by mal ten pes nejakú šancu?
Nie! Žiadna šanca!
Ak uhryzne veľmi
a niečo sa stane,
pes je vždy ten,
kto zomrie,
bude s ním zle zaobchádzané,
zoberú ho preč, zavrú ho,
čokoľvek. Hrozné!
Preto chráňte svojich
miláčikov, dobre?

Mačky aj psov.
Aj vtáky.
Vtáky tiež kloví, hm?
Klovú cudzích ľudí.
Môj vták to nerobí
ale vždy musím byť
opatrná, áno?
Najlepšie je byť stále opatrný
a chrániť svojho miláčika.
Sú to členovia vašej rodiny,
sú menší.
Nemajú práva,
nemajú ochranu,
akú máte vy.
Musíte ho chrániť.
Dobre?
Rozumiete všetci?
(Majsterka, áno.)
V poriadku.
Psa musíte chrániť.
Je to paradox, protiklad toho,
čo si ľudia myslia,
aký je trend v spoločnosti,
ale tak to je.
Ak ste mojim žiakom,
chráňte svojich psov.
Vy chráňte psa,
nie aby pes chránil vás.
On to bude robiť tak či tak,
ak môže, ak musí,
ale nech to nie je váš motív,
aby ste mali psa, dobre?
Áno, v poriadku.
Mačka, vták, kurča...
Čokoľvek iné.
Vyzeráte byť úplne čulí.
Ste v poriadku? Dobre,
aj tak si dáme prestávku.
Je 5 hodín, áno?
Dobre.
Ďakujeme Vám, Majsterka.
Nemáte za čo.
To bolo za mňa či za psov?
Pre Vás, Majsterka.
Milujeme Vás.
Aj ja Vás milujem.
Aj ja Vás mám rada,
keď sa dobre chováte.
Nie, vlastne je ľahké
potešiť ma, nie?

Stačí zdravý rozum.
A jednoducho nerobiť
žiadne nezmysly, áno?
Je ľahké potešiť ma?
Áno.
Len vy samotní
buďte šťastní (Áno.)
a nerobte nič navyše.
Áno? Dobre?
Ani ma nenúťte
vziať si cukrík,
keď už som odmietla.
Som zaneprázdnená,
a nepotrebujem to, dobre?
Nie preto, že chcete,
aby som si dala cukrík,
tak si musím dať ten cukrík,
aby som potvrdila,
že ste jednoducho
dobrý človek.
Rozumiete tomu?
Je to obťažovanie!
Nemusí to byť veľká vec,
aby rozbila vzťah.
U vás doma
je to rovnaké.
Medzi manželom
a manželkou je to tiež tak.
Netreba veľkú vec,
by rozbila vzťah.
Stačia takéto mrzutosti,
egá. Áno? Dobre?
Do videnia.
Ďakujeme Vám, Majsterka.
Som v pohode.
Ďakujem.
Vidíte, som v pohode, nie?
Áno.
Pohodový človek,
nie? (Áno.)
Mám rada zábavu, však?
Áno, nie som problematická.
Uvidíme sa. Uvidíme sa!
Do videnia.
Láska, láska! Láska, láska!
Uvidíme sa neskôr.